



CATALUNYA RELIGIÓ

EDICIÓ SETMANAL | TOTA L'ACTUALITAT A WWW.CATALUNYARELIGIO.CAT | DIVENDRES 25 D'OCTUBRE DE 2019 | Número 56

PÀG. 3 | JOSEP LLIGADAS

Quan la vida eterna queda una mica
(o molt) oblidada

PÀG. 5 | PAPA FRANCESC

L'Església, una porta oberta

PÀG. 9 | RELIGIONS

Qui són els bahá'ís?

PÀG. 13 | CANRI SITUMORANG

Professa un nou claretia a Catalunya

PÀG. 15 | UNIÓ DE RELIGIOSOS

S'inicia el treball pel Fòrum de la Vida
Religiosa a Catalunya

PÀG. 17 | DOLORES CABELLO, JESUÏTINA

Al servei dels temporers d'Alcarràs

PÀG. 23 | OBITUARI

Enric Benito, fundador de Solius,
"bon monjo i bon amic"



**Compromís i afecte de la comunitat cristiana
després del temporal | PÀG. 7**

PÒRTIC

Paradoxalment les catàstrofes sempre tenen una part positiva. Que pugui aflorar el millor de cadascú. De vegades amb fets o gestos solidaris concrets. Però sovint, davant del que no es pot fer res, només fa falta l'escalf o aquella paraula que pot consolar. Estar al costat. Això és el que no poden perdre les comunitats cristianes. Encara que no puguin arreglar res, que la gent vegi que hi son quan el món s'ensorra als seus peus.

SUMARI

3 Panoràmica

Quan la vida eterna queda una mica (o molt) oblidada, per Josep Lligadas
L'Església, una porta oberta, pel papa Francesc

7-30 Actualitat

Compromís i afecte de la comunitat cristiana després del temporal
Qui són els bahá'ís?

Professa un nou claretià a Catalunya

S'inicia el treball pel Fòrum de la Vida Religiosa a Catalunya

Dolores Cabello: jesuïtina al servei dels temporers d'Alcarràs

Jesús Renau ofereix el seu suport per a la pregària

Enric Benito, fundador de Solius, "bon monjo i bon amic"

Véronique Margron: "Cal transformar la crisi de l'Església en mutació"

Joan-Enric Vives: "Ningú es pot alegrar del dolor que genera la sentència"

31 Recull de premsa

32 Agenda

33 La setmana a les xarxes





Quan la vida eterna queda una mica (o molt) oblidada



JOSEP LLIGADAS
A UNA FONT QUE RAJA SEMPRE

La setmana passada comentàvem que en la nostra cultura valorem molt més que en èpoques anteriors les possibilitats humanes de fer del nostre món un món més digne, i que per tant no considerem aquesta vida actual com una vall de llàgrimes que només pot ser viscuda gràcies a l'esperança de la vida eterna. I dèiem també que aquesta manera de veure i viure el món sembla més d'acord amb l'Evangeli que no pas la manera anterior, aquella manera que va fer, per exemple, que Marx digués que la religió era l'opi del poble.

Aquest canvi cultural ha provocat, però, com a cara negativa, que hagin estat molts els cristi-

ans que han acabat considerant que, per viure en aquest món, no fa cap falta ni l'esperança de la vida eterna ni tampoc, en darrera instància, la pròpia fe en Déu.

La majoria d'aquests cristians han deixat, simplement, de dir-se'n, mentre que n'hi ha d'altres que es continuen considerant cristians però sense tenir clar quina és la seva relació amb la transcendència: alguns descarten la possibilitat d'una vida després de la mort però creient que sí que hi ha algú que és la font de la vida, altres consideren Jesús com una magnífica guia per a viure en aquest món però sense res més...

Evidentment que aquestes són opcions perfectament respectables, encara que, almenys a mi, em sàpiguen greu. Però tanmateix, no és d'això del que volia parlar avui. Volia parlar més aviat d'una conseqüència menys dràstica que provoca aquesta major valoració de la nostra vida en aquest món. I em refereixo al fet que l'esperança de la vida eterna, ara, la tenim una mica, o un molt, oblidada. I la pregunta ve de seguida: ¿és bo o és dolent, aquest oblit?

Doncs depèn de com es miri. A mi el que em sembla que ens cal tenir present en tota la nostra vida, i no deixar de cap manera que se'ns oblidí, és la presència de Déu i la companyia de Déu. Actualment, en el nostre món secularitzat, aquesta presència i aquesta companyia estan més aviat molt amagades i, per tant, ens cal un esforç de viure les coses que vivim amb la consciència que Déu hi és, i que Déu les viu amb nosaltres. I en aquest món en què, afortunadament, podem compartir la vida amb altres persones amb les quals estem en comunió de sentiments i d'accions en el nivell que sigui, però que no viuen la nostra mateixa fe, aquesta voluntat i aquest desig de vivència de

Déu caldrà que el tinguem ben activat, no fos cas que acabéssim també pensant que si als nostres companys i companyes de vida no els cal, a nosaltres tampoc. La vida d'aquests companys i companyes, ho sabem prou, no és una vida mancada pel fet que no siguin creients. Però nosaltres ens deixariem perdre una cosa fonamental si ens oblidéssim de Déu. I, deixeu-m'ho dir:estic segur que a tots aquests companys i companyes aquesta vivència de Déu també els donaria molta felicitat...

Aquest esforç de vivència de Déu l'hem de fer cultivant-lo individualment, per mitjà de la pregària, i l'hem de fer, també, acompanyats: acompanyats per la celebració de l'Eucaristia, per les trobades comunitàries, per la pregària compartida, per les lectures que puguem fer, que encara que semblin una cosa individual també és una manera d'entrar en contacte amb tal o tal altra persona que ha escrit allò...

Això és, per mi, la cosa bàsica: mantenir la vivència de Déu, tant com sigui possible. Però, ¿i l'esperança de la vida eterna? Doncs també, però sense capficar-s'hi gaire. Recordo aquella

història que s'explica de sant Domènec Savio, que un dia estava jugant i al seu mestre sant Joan Bosco se li va ocórrer preguntar-li que què faria si sapigués que al cap d'una hora s'havia de morir. La resposta és magnífica: "Doncs continuaria jugant". En una època, la del segle XIX, en què el tema de la por de la condemna eterna era gairebé una obsessió, la resposta de Domènec Savio és d'una gran saviesa cristiàna. Ell creu que està en pau amb Déu i, per tant, no s'ha de preocupar per la condemna eterna, i creu també que la vida que està vivint -en el seu cas, jugant- també és vida de Déu i no li cal "preparar-s'hi" de cap manera especial. Doncs això. Déu hi és, i estem amb ell, i la vida eterna hi és i de tant en tant farem bé de tenir-la present i agrair aquesta esperança. I no estarà gens malament, tampoc, recordar també de tant en tant la gent estimada que ja ha mort i que creiem que és amb Déu, i compartir amb ells, com fem amb Déu, les coses que vivim, que patim, que anhelem.



*Audiència General 23 d'octubre 2019
Catequesi sobre els Fets dels Apòstols*

Estimats germans i germanes, bon dia!

El llibre dels Fets dels Apòstols explica que Sant Pau, després d'aquella trobada transformadora amb Jesús, és ben rebut per l'Església de Jerusalem gràcies a la mediació de Bernabé i comença a proclamar el Crist. Però, per culpa de l'hostilitat d'alguns, es veu obligat a anar-se'n a Tars, la seva ciutat natal, on es troba amb Bernabé per involucrar-lo en el llarg viatge de la Paraula de Déu. El Llibre dels Fets dels Apòstols,

L'Església, una porta oberta



PAPA FRANCESC
A LES HOMILIES DEL PAPA FRANCESC

que estem comentant en aquestes catequesis, es pot dir que és el llibre del llarg viatge de la Paraula de Déu: la Paraula de Déu és anunciada, i anunciada a tot arreu. Aquest viatge comença després d'una forta persecució (cf. At 11,19); però això, en lloc de provocar un revés per a l'evangelització, es converteix en una oportunitat per eixamplar el camp on difondre la bona llavor de la Paraula. Els cristians no tenen por. Han de fugir, però fugen amb la Paraula, i la difonen una mica arreu.

Pau i Bernabé arriben en primer lloc a Antioquia de Síria, on es queden tot un any per en-

senyar i ajudar la comunitat a arrelar-se (cf. At 11,26). Anunciaven a la comunitat hebrea, als jueus. Antioquia es converteix així en el centre de la propulsió missionera, gràcies a la predicació amb la qual els dos evangelitzadors -Pau i Bernabé- arriben al cor dels creients, que aquí, a Antioquia, són anomenats per primera vegada "cristians" (cf. At 11,26).

Es desprèn del Llibre dels Fets la naturalesa de l'Església, que no és una fortalesa, sinó una tenda capaç d'eixamplar el seu espai (cf. Is 54,2) i de donar accés a tothom. L'Església està "sortint" o no és Església, o es troba sempre eixam-

plant el seu espai perquè tothom pugui entrar, o no és Església. “Una Església amb les portes obertes” (Exhort. ap. *Evangelii gaudium*, 46), sempre amb les portes obertes. Quan veig alguna església aquí, en aquesta ciutat, o quan la veia en una altra diòcesi d'on vinc, amb les portes tancades, això és un mal senyal. Les esglésies han de tenir sempre les portes obertes perquè aquest és el símbol del que és una església: sempre oberta. L'Església està “cridada a ser sempre la casa oberta del Pare. [...] Així, si algú vol seguir un impuls de l'Esperit i s'apropa buscant Déu, no es trobarà amb la fredor d'una porta tancada” (ibid., 47).

Però aquesta novetat de les portes obertes, per a qui? Als pagans, perquè els Apòstols predicaven als jueus, però els pagans també venien a trucar a la porta de l'Església; i aquesta novetat de les portes obertes als pagans desencadena una controvèrsia molt viva. Alguns jueus afirmen la necessitat que es converteixin en jueus mitjançant la circumcisió per salvar-se, i després rebre el baptisme. Diuen: “Si no us feu circumcidar segons el costum de Moisès, no us podeu salvar” (At 15,1), és a dir no podeu rebre

després el baptisme. Primer el ritu jueu i després el baptisme: aquesta era la seva posició. I per resoldre la qüestió, Pau i Bernabé consulten el consell dels Apòstols i dels ancians a Jerusalem, i es produeix el que es considera el primer concili de la història de l'Església, el concili o assemblea de Jerusalem, al qual es refereix Pau en la Carta als Gàlates (2,1-10).

S'aborda una qüestió teològica, espiritual i disciplinar molt delicada: és a dir la relació entre la fe en Crist i l'observança de la Llei de Moisès. Són decisius al llarg de l'assemblea els discursos de Pere i Jaume, “columnes” de l'Església-mare (cf. At 15,7-21; Gal 2,9). Conviden a no imposar la circumcisió als pagans, sinó només a demanar-los que rebutgin la idolatria i totes les seves expressions. De la discussió surt el camí comú, i aquesta decisió és ratificada amb l'anomenada carta apostòlica enviada a Antioquia.

L'assemblea de Jerusalem ens ofereix una llum important sobre les maneres d'afrontar les divergències i buscar la “veritat en la caritat” (Ef 4,15). Ens recorda que el mètode eclesial per a la resolució dels conflictes es basa en el diàleg

fet amb escolta atenta i pacient i en el discerniment dut a terme a la llum de l'Esperit. És l'Esperit, de fet, que ajuda a superar els tancaments i les tensions i treballa en els cors perquè assoleixin, en la veritat i en el bé, perquè assoleixin la unitat. Aquest text ens ajuda a comprendre la sinodalitat. És interessant com escriuen la Carta: comencen, els Apòstols, dient: “L'Esperit Sant i nosaltres pensem que...”. És pròpia de la sinodalitat, la presència de l'Esperit Sant, altrament no és sinodalitat, és discurs, parlament, una altra cosa...

Demaneu al Senyor que reforci en tots els cristians, especialment en els bisbes i en els sacerdots, el desig i la responsabilitat de la comunió. Que ens ajudi a viure el diàleg, l'escolta i l'encontre amb els germans en la fe i amb els que estan lluny, per tastar i manifestar la fecunditat de l'Església, cridada a ser en tot moment “mare joiosa” de molts fills (cf. Sal 113,9).

Traducció: Josep M. Torrents



Compromís i afecte de la comunitat cristiana després del temporal

L'Espluga de Francolí va fer una crida dimecres al matí al voluntariat davant la destrossa que va provocar la llevantada durant el vespre i la matinada. Perplexos i commoguts pels danys personals –protecció civil parla de dos veïns desapareguts–, alguns parroquians van treballat braç a braç amb els voluntaris del poble en les feines de neteja i recuperació d'aquesta vila de la Conca de Barberà.

“Com a comunitat cristiana manifestem tot el nostre afecte als greus damnificats i estem en sintonia amb tot el poble”, diu **Marcus Vinicius**, rector de la parròquia. “Som una comunitat cristiana que prega, però que també actua”, puntualitza. És el rostre d'una Església que comprèn aquest moment de dolor i comparteix el patiment dels veïns. “Com a poble estem molt impressionats i impactats pel mal que ha causat l'aigua”. Fins que no tornin a la normalitat, Vinicius subratlla la necessitat de “practicar un servei cooperatiu i fer pinya”. En què es tradueix això en clau de comunitat cristiana? Segons el rector, en presència i disponibilitat: “Com a cristians, som presents des de la pregària i l'oració, però també des de l'actuació pel que necessitin”.

Abans de les deu del vespre ja va marxar la llum, fallaven els mòbils i els veïns es van quedar sense internet. La incomunicació, tal com relata Vinicius, va ser un dels primers avisos d'un temporal que ha canviat la fisonomia de l'Espluga de Francolí.

Des de la parròquia han visitat el lloc de la tragèdia i s'han sumat a la crida de voluntaris. Unes feines de neteja que han de facilitar de nou la mobilitat i que impliquen ficar-se enmig del fang per apartar arbres caiguts i tota mena d'objectes que la riuada ha arrossegat pels carrers. "Avui, en les feines de neteja, la comunitat cristiana de l'Espluga ha mostrat també afecte i compromís a favor de les persones més necessitades", conclou Vinicius.

Altres afectats a l'arxiprestat de la Conca de Barberà

Les fortes pluges han afectat l'església de Sant Pere de Savallà del Comtat, al mateix arxiprestat de la Conca de Barberà. "S'ha després una cornisa del campanar, amb carreus grans, que ha caigut damunt la teulada i ha provocat la caiguda de la cúpula del presbiteri damunt l'al-

tar", explica el rector, **Joan Francesc Amigó**. Aquest matí ha visitat l'espai interior del temple barroc per comprovar les destrosses. L'espai a l'església està tancat a l'accés del públic i ara toca determinar la totalitat dels desperfectes. Cada diumenge celebren l'eucaristia i ara la comunitat haurà de buscar un nou espai per a l'ofici dominical. Amigó apunta la voluntat de reconstruir l'església. Però reconeix que serà un procés complex i llarg. "Hauem de parlar amb els feligresos que cada diumenge venen a missa, per veure com ho gestionem i buscar un local on es puguin fer aquestes celebracions".

Montblanc ha sigut també una de les grans afectades pel desbordament del riu Francolí. L'escola diocesana de la Mare de Déu de la Serra no ha pogut obrir aquest dimecres. Al llarg del dia s'han dedicat a netejar el pati de l'escola, que ha quedat inundat i ple de runa. Tenen previst reprendre dijous el servei amb normalitat.

També al Monestir de Poblet han quedat temporalment sense aigua, llum, telèfon ni internet. I han lamentat la situació catastròfica de l'entorn del monestir i d'altres punts de la comarca.



L'Escola de la Mare de Déu de la Serra, de Montblanc | Simó Gras.

L'Arquebisbat de Tarragona ha fet una nota de solidaritat amb tots els damnificats i les famílies de les persones desaparegudes. També agraeix "la gran tasca de molts voluntaris i els serveis públics per restablir, en la mesura del possible, la normalitat a les zones afectades".



Qui són els bahá'ís?

Aquest any els bahá'ís de tot el món commemoren el 200 aniversari del naixement del **Báb**, l'herald de la Fe Bahá'í, que va anunciar l'arribada de **Bahá'u'lláh**, un educador espiri-

tual que és per a la comunitat bahá'í manifestació de Déu a l'època actual. L'acte de **celebració del bicentenari** tindrà lloc aquest proper dilluns 28 d'octubre a l'Aula Magna de la Casa

de Convalescència de Barcelona, així com la **commemoració del naixement** de Bahá'u'lláh el dimarts 29. Catalunya Religió ha entrevistat l'**Assemblea Local bahá'í de Barcelona**, a través del seu secretari, **Emilio Egea**, per conèixer més la realitat bahá'í.

Quin és l'origen de la Fe Bahá'í?

Neix a Pèrsia l'any 1844 amb la revelació de Bahá'u'lláh, el seu fundador. El Báb va preparar el camí per a Bahá'u'lláh. Ell va ser com **Joan el Baptista** per a **Jesús**, va venir a preparar el camí per a la revelació de Bahá'u'lláh, anunciant la seva propera arribada. Els bahá'ís considerem al Báb i a Bahá'u'lláh com dues manifestacions diferents. Encara que la Fe Bahá'í neix a Pèrsia, l'actual Iran, aviat en vida de Bahá'u'lláh es va estendre per països veïns. Com els apòstols de Jesús, que es van escampar per tot el món, així ho van fer els bahá'ís, ajudats pel fill de Bahá'u'lláh, **Abdu'l-Bahá**. Ell va compartir amb el seu pare el captiveri pràcticament tota la seva vida, més de 40 anys i, quan va ser alliberat per la revolució dels joves turcs, va viatjar als Estats Units i a Europa per difondre els ensenyaments de Bahá'u'lláh per ambdós continents.

Des d'aleshores, la comunitat bahá'í sempre ha tingut plans a nivell global per estendre els ensenyaments de Bahá'u'lláh per tot el món. Avui és la segona religió més estesa geogràficament, després del cristianisme, tot i que no numèricament. Serà **Virginia Orbison**, una de les pioneres, qui porta la Fe Bahá'í a Espanya, a Madrid, el desembre de 1946, i serà l'any 1948 quan es creï la primera Assemblea Espiritual Local. D'allà es va estendre a Barcelona, a través de familiars de creients bahá'ís, com per exemple la família de **Juana Ortuño** que van acceptar la Fe Bahá'í a Barcelona i van crear l'any 1949 la primera Assemblea Local de Barcelona, fa ja setanta anys.

Quina presència tenen a Catalunya?

Hi ha actualment un miler de bahá'ís a Catalunya i es congreguen a Barcelona, Terrassa, Sant Cugat, Cerdanyola, Hospitalet, Girona o Figueres, per anomenar algunes poblacions. La Fe Bahá'í no té clergat, s'organitza a través d'institucions que s'escullen anualment de forma confidencial, per vot secret, i sense campanya electoral, on ningú es presenta i tothom pot sortir escollit. Els bahá'ís després

de pregar escullen nou persones que durant un any seran els coordinadors de les activitats de la localitat. Poden ser escollits homes o dones, i es renoven cada any. Cada municipi amb presència bahá'í té la seva Assemblea Local, i totes actuen independentment. Les assemblees, tot i que tenen autoritat, estan formades per creients igual que els altres, són només una manera de gestió, el càrrec de president o secretari és un servei que no implica superioritat jeràrquica.

Els bahá'ís es regeixen per un calendari propi. Avui dia existeixen molts calendaris, cada revelació té el seu propi, i Bahá'u'lláh i el Báb van proposar-ne també un. Té dinou mesos amb dinou dies cadascun i tenen noms d'atributs divins com misericòrdia, bondat, etc. El primer dia de cada mes bahá'í la comunitat es reuneix per consultar junts amb la institució local. És una reunió que anomenen 'festa dels 19 dies' en què hi ha una part d'oració i una altra consultiva, en què es donen idees i suggeriments. La propera festa dels 19 dies serà el 3 de novembre, el primer dia del nou mes bahá'í. El 15 d'octubre va començar el mes bahá'í Coneixement.

En què creuen els bahá'ís?

Creiem que hi ha un sol Déu, una sola religió i una sola humanitat. Que Déu és un tot i que en cada país i llengua se li designa diferent, que és una entitat creadora, i que qualsevol cosa que diem d'aquella entitat és absolutament falsa perquè no s'apropa a la realitat. Nosaltres no podem comprendre l'essència divina, però Déu que ens ha creat per amor, sí que se'ns revela a través d'uns éssers especials, que anomenem manifestacions de Déu, i que manifesten els atributs divins i donen a conèixer la voluntat de Déu per a l'ésser humà. Aquestes manifestacions de Déu són els educadors universals i corresponen als fundadors de les grans religions, tot i que no considerem que hi ha moltes religions, sinó que totes elles són com capítols d'un llibre, d'un procés de revelació contínua i progressiva. Aquests fundadors són Mahoma, Buda, Jesucrist, Zoroastre...

Les diferències que observem en les diferents religions són de dos tipus. La religió en la seva essència creiem que és sempre immutable, i que hi ha principis presents en totes les religions i que són idèntics, però que varien alguns

dels preceptes de les religions que tenen a veure amb les condicions d'època i lloc a cada moment. I les altres diferències són tots aquells afegits que els éssers humans han anat incloent a la religió, com els ritus o la simbologia.

Tots els profetes han parlat dels anteriors, i han predit o bé el seu retorn o bé la vinguda d'una figura que parlaria del mateix que han parlat. Són els seguidors de cada religió els qui aferrant-se a la figura del profeta han rebutjat una altra revelació de Déu com si a cada època no es necessités els ensenyaments divins. La religió, igual que la resta de coses, està subjecta a evolució i Bahá'u'lláh creiem que és el missatger de Déu per aquesta època però creiem que no serà l'últim. Els bahá'ís pensem que d'aquí a mil anys apareixerà un altre educador que portarà uns altres ensenyaments per a la humanitat d'aquell moment i que ja haurà tingut els fruits d'aquesta revelació de Bahá'u'lláh.

Com és l'espiritualitat bahá'í?

Els bahá'ís donem molta importància a l'oració, tant individual com col·lectiva. Quan ens

reunim sempre preguem i la considerem com a part important de la vida espiritual de les persones. Igual que ens alimentem materialment, també necessitem de l'aliment espiritual.

A l'oració ens comuniquem amb Déu, i d'alguna forma sentint-se en la seva presència, reflexionem sobre la nostra pròpia existència, sobre les qualitats que ha de tenir la nostra vida. Tot i que els bahá'ís tenim moltíssimes pregàries revelades per Bahá'u'lláh i el Báb, també es poden utilitzar les pròpies paraules, tot i que sempre seran menys importants que les d'ells.

Bahá'u'lláh va escriure més de 100 volums. Hi ha dos llibres en particular que són molt importants, *El llibre de lleis*, un compendi de tots els ensenyaments de Bahá'u'lláh, i un altre que es titula *El llibre de la certesa*, que són explicacions que dona Bahá'u'lláh sobre la religió, com es produeix la revelació, perquè la gent quan ve un nou missatger no el reconeix. Hi ha també moltes altres obres, de místics, com *Les paraules ocultes*, que és una sèrie d'aforismes, frases curtes que amaguen tota la mística de les religions.



Nit de les Religions 2019 al local Bahá'í de Barcelona.

Com són els locals de la Fe Bahá'í?

Tenim un centre a Barcelona, al carrer Galileu 336, i a tota Catalunya n'hi ha deu. Són centres administratius, on es fan activitats, reunions i tenen biblioteca. Però no fem vida centrada al voltant d'una església, sinó que la nostra vida està relacionada amb la gent que ens envolta. A cada casa fem oració i convidem als veïns. No saltres considerem que l'oració i el servei són dues cares d'una mateixa moneda, són inse-

parables i creiem que avui dia l'oració piadosa sense acció no té molt de sentit. També tenim programes per a l'educació de nens i preadolescents.

Tot i que a l'Estat Espanyol no tenim cap temple, sí que la comunitat bahá'í en té a altres indrets. Els anomenem 'temples continentals', ja que hi ha un a cada continent. Aquests temples estan mancats d'imatges i de ritus, és un lloc d'oració perquè la gent de qualsevol confessió s'assegui a pregar. El nostre centre continental de referència es troba a Frankfurt, a Alemanya. Els bahá'ís pràcticament no tenen ritus. Hi ha un parell de coses que fem els bahá'ís. Quan ens casem hem de repetir una frase davant de dos testimonis que diu que 'tots en veritat acatem la voluntat de Déu', és un símbol de que en realitat la nostra unió se cimenta en la voluntat de Déu. Per fer-se bahá'í, per exemple, no fa falta res més que dir-ho i com a l'Estat Espanyol es necessita una autorització per entrar en una

base de dades doncs toca signar-la per estar-hi inscrit.

Com es reconeix un bahá'í?

No tenim res que ens distingeixi, excepte el comportament. El bahá'í ha de ser una persona que respecti tothom, nosaltres creiem que tots els éssers humans hem estat creats a imatge i semblança de Déu, això significa que ell ha dipositat en l'ànima humana la possibilitat de mostrar els atributs divins en una certa mesura, i el propòsit de la vida és justament això, que aquesta riquesa potencial que hi ha a l'interior de les persones es comenci a manifestar en aquest món i es posi al servei de la col·lectivitat. Nosaltres pensem que el bé individual i el bé social són recíprocs. Pensem, per tant, que tots els éssers humans tenen aquesta dignitat i hem de reconèixer-la en l'altre per poder després reconèixer-la en els altres. Mai veuràs els bahá'ís barallar-se o combatre per idees, i menys religioses. Un dels principis bahá'í

és la lliure investigació de la veritat, cada persona ha d'utilitzar el do de l'entesa per pensar per si mateix i no seguir simplement les tradicions i costums. Una creença induïda o imposada no seria una veritable creença, per això no fem proselitisme sinó que donem a conèixer els ensenyaments.

Creiem també que l'educació és un dels aspectes fonamentals de la vida humana. Aquests educadors divins venen per això, per educar socialment la humanitat. També donem gran importància a l'educació dels nens, per empoderar els adolescents i que aprenguin a utilitzar el poder de la reflexió, i que sàpiguen examinar la realitat del món amb ulls imparcials. Que no siguin titelles i tinguin pensament propi. Això unit a l'esperit de servei. No volem que siguin només bones persones, sinó que siguin bones persones que col·laboren i ajuden els altres.



Professa un nou claretià a Catalunya

Aquest dissabte 26 d'octubre **Canri Situmorang** (Sumatra, Indonèsia, 1988) farà la professió perpètua com a missioner claretià. Un sí definitiu a Déu que arriba després d'onze anys de formació dins de la Congregació dels Fills de l'Immaculat Cor de Maria. La celebració tindrà lloc a les onze del matí al Temple de Sant Antoni M. Claret de Vic, la setmana en què la família claretiana celebra la festivitat del pare fundador. "Déu m'ha cridat a sortir de mi mateix, a predicar als altres, perquè la bona notícia arribi a tot el món", explica Situmorang. Considera aquesta professió perpètua una ocasió per apropar-se més a Déu i als altres. Destinat a la província de Catalunya, Situmorang té 31 anys i és nascut a l'illa de Sumatra, a Indonèsia.

El setembre va arribar a Barcelona després d'un temps de formació a la comunitat claretiana de Colmenar Viejo, a Madrid, i dels seus estudis de Teologia a la Universitat de Comillas. Ara la

seva prioritat és aprendre català per poder exercir de missioner al nostre país. "Em van dir de venir aquí i ho vaig acceptar amb alegria", diu Canri Situmorang. Es tracta d'una oportunitat per descobrir la terra on va néixer i predicar Sant Antoni Maria Claret. Però també entén la disponibilitat de la vida religiosa per portar la bona notícia arreu. "El meu esperit és per tot el món", deia el pare Claret. Situmorang recorda aquesta frase del fundador dels claretians que considera "inspiradora".

**"Volia ser sacerdot,
Déu em va tornar a cridar"**

Nascut en el si d'una família catòlica, i amb un pare molt devot, estudia al Col·legi de Jesús-Maria. Cada dia anava a missa a la parròquia dels caputxins franciscans, molt a la vora d'aquesta escola religiosa. Amb 14 anys sent la crida al sacerdoci. El motiva veure "com eren

els religiosos d'aquella parròquia". En concret, com celebren missa i el seu treball quotidià.

A secundària entra a l'escola pública. Deixa així d'anar a missa diària i viu una etapa en què s'allunya del que descriu com "la crida de Déu". Fa classe de religió catòlica, amb un professor que havia sigut caputxí. Una figura que recorda amb estima.

En acabar l'escola, torna a missa de diumenge. "Volia ser sacerdot, Déu em va tornar a cridar a seguir aquest camí". El 2007, amb 17 anys, entra al convent dels franciscans. Però no acaba de ser el seu lloc. En surt amb 19 anys i passa tres mesos a casa reflexionant sobre la seva vocació. "Em sentia frustrat", recorda. Els pares, preocupats, li demanen que segueixi els estudis universitaris.

La descoberta dels Missioners Claretians

Però Canri insisteix en ser religiós. Visita el capellà de la seva parròquia i li explica què sent. El rector li proposa d'anar a la parròquia d'Onan Runggu, que porten els Missioners Claretians. Descobreix la congregació amb 21 anys. Des-

prés d'un temps de discerniment, entra com a religiós, en període de formació. Passa un mes a la parròquia, on fa la primera coneixença dels claretians i de la vida del pare Claret. Allà valora l'espiritualitat del pare Claret i la seva forma d'expressar i donar a conèixer la fe als altres. L'agost de 2009 entra a la casa de formació de Kupang, a l'Illa de Timor. Fa un any d'aspirant,

dos anys de postulant i un any de novici. El 2013 fa els primers vots com a missioner claretian, encara a Indonèsia. Estudia els quatre anys de Filosofia, fins que el setembre de 2015 és destinat a la província de Catalunya.

CLARETIANS | [LLEGIR AL WEB](#) 





Fotografia: Unió de Religiosos de Catalunya.

S'inicia el treball pel Fòrum de la Vida Religiosa a Catalunya

El punt principal de l'assemblea de la Unió de Religiosos de Catalunya (URC) celebrada el 19 d'octubre ha estat definir les diferents parts en què s'organitzarà el Fòrum de la Vida Religiosa a Catalunya i concretar els aspectes més destacats i objectius de la proposta. La convocatòria coincideix amb esdeveniments d'especial rellevància: la celebració del 25è aniversari del Congrés de la Vida Religiosa de Catalunya i el 40è aniversari de la constitució de la URC (29 d'abril de 1980). A més, coincidirà amb el 25è aniversari del Concili Provincial Tarraconense.

Amb el Fòrum es pretén renovar l'impuls que van representar aquestes iniciatives destacades en la vida religiosa. Aquesta 81a Assemblea General de la Unió de Religiosos de Catalunya (URC) l'entitat que agrupa les congregacions i instituts de vida consagrada que treballen a Catalunya, ha tingut lloc a Salesianes - Torre Giro-

nella de Barcelona on s'han reunit superiores i superiors generals, superiores i superiors provincials, abadesses i abats, prioros i priors, delegades i delegats, delegats episcopals de Vida Consagrada. El projecte presentat a l'assemblea planteja que sigui una trobada organitzada en diferents etapes que es desplegaran els propers mesos.

En l'assemblea s'ha insistit en la necessitat de motivar la participació de tots els religiosos i religioses presents a Catalunya. També ha de ser una oportunitat per donar a conèixer més la singularitat de la vida religiosa, per implicar-hi les persones que participen en les obres impulsades pels religiosos, i per escoltar les demandes que els fan la resta de les comunitats eclesials i la societat. S'ha proposat també concretar el treball amb alguna iniciativa visible i promoguda conjuntament per diverses

congregacions i que respongui a les demandes que es fan a la vida religiosa.

La Primera Fase, amb el lema “Escoltar”, respon al primer objectiu del Fòrum: “La vida religiosa a l'escolta”. Aquest període es farà en l'àmbit de les comunitats religioses aprofundint en l'escolta a Déu, a través de la pregària, l'entorn i entre els mateixos membres de les comunitats. Es tracta de “fomentar una obertura del cor per acollir tots els missatges que se'ns facin arribar i discernir quins porten l'impuls de l'Esperit”.

“Discernir”, amb l'objectiu de “La vida religiosa oberta al discerniment”, serà la segona etapa. Es proposa concretar en allò que toqui més de prop la vida religiosa. En aquest cas, l'àmbit serà intercomunitari i intercongregacional, per compartir les propostes entre les diverses comunitats i congregacions religioses. Per això, es potenciaran les trobades de religiosos i religioses de diverses comunitats que estan en un mateix territori, com les que ja es realitzen en alguns llocs.

La tercera Fase, “Respondre”, ordenarà els continguts generats, i la quarta, “Posar-se en camí”

s'orientarà cap a compartir i difondre les orientacions fruit d'aquest treball. Tot el treball tindrà com a lema de referència “La mirada fixa en Jesús” com a fonament de tota l'activitat de la vida religiosa.

Situació a Catalunya

En el discurs d'inici de l'Assemblea, el president de la URC, el caputxí **Eduard Rey** ha repassat algunes de les activitats i projectes dels darrers mesos, destacant la celebració dels 500 números de l'informatiu setmanal de la URC, l'Horeb. Rey s'ha referit a la situació política de Catalunya i l'aportació que hi poden fer els religiosos. Ha senyalant que “enmig de tant de soroll, enmig de tantes persones d'una i altra banda disposades a escoltar només els qui pensen com elles i alimenten els propis ressentiments, el que és profètic de debò és el silenci, no qualsevol silenci, sinó el que intenta escoltar l'altre, també el qui no està d'acord amb les pròpies postures, i mira de posar-se en la seva pell”. També ha destacat que aquesta és una de les lectures del comunicat que va fer públic dilluns la Conferència Episcopal Tarraconense: “Han sabut buscar una paraula de consens, que pos-

siblement no expressa al cent per cent el que pensa o sent cap d'ells, en una actitud d'escolta mútua i d'atenció compartida a les sensibilitats contraposades que hi ha entre els ciutadans i entre els propis fidels de l'Església”.

D'altra banda Rey s'ha referit a la crisi europea dels refugiats, en la qual també “els religiosos hi hem estat i hi som, en iniciatives pròpies o col·laborant amb altres” però “cal que ens examinem constantment sobre com hi podem ser encara més. Europa es juga la seva qualitat humana en gran mesura en la generositat o la mesquinesa que mostrem amb els qui fugen de guerres, fams i altres adversitats i se'ns acosten atrets pel benestar que nosaltres fruïm, i del qual ens mostrem indignes si no el sabem compartir”.

Reelecció d'un vocal de la Junta de l'URC

En la 81ena Assemblea General de la Unió de Religiosos de Catalunya també s'ha reelegit a **Eduard Pini**, provincial de l'Escola Pia de Catalunya, com a vocal de la Junta, que havia finalitzat el seu mandat de quatre anys.



Dolores Cabello: jesuïtina al servei dels temporers d'Alcarràs

És una dona de nervi. “Ara ja estic jubilada i treballa més que quan no ho estava”, reconeix **María Dolores Cabello**, Filla de Jesús. Des de Càritas parroquial d'Alcarràs acompanya els temporers que malviuen als assentaments d'Alcarràs. La gent amb qui comparteix la feina puntualitza que aquesta religiosa “treballa més que qualsevol persona que coneguis”. Granadina i química de formació, va donar classes fins que va decidir deixar l'escola i dedicar-se exclusivament al món social.

El 2008, amb dues germanes més, comença la comunitat de les jesuïtines a Alcarràs, a 12 quilòmetres de Lleida. Col·labora amb la Fundació Arrels Sant Ignasi -com a voluntària i al patro-

nat- i amb Càritas Lleida. Demana combatre el racisme i acceptar el dret a la mobilitat humana. “Quan t'expliquen la història de com han vingut, cal agenollar-se davant de tanta dificultat”, diu en aquesta entrevista. Assegura que “acompanyar aquests processos et fa patir perquè entres en el patiment de l'altre” però també valora fer-los “protagonistes de la seva vida”.

Per què van venir a Alcarràs?

La congregació volia ampliar el servei als immigrants. És el que el senyor ens està demanant en aquest moment. El germà marista **Benet Arbués**, delegat episcopal de Càritas, ens va acompanyar quan vam començar. Llavors no

estava constituïda la Càritas parroquial. Vam veure els assentaments i ens van impressionar tant que vam dir 'ens quedem aquí'. Col·laborem amb **Arrels Sant Ignasi i Càritas Lleida**.

Com s'hi ha implicat la seva comunitat religiosa?

Les jesuïtines som aquí a totes. I ens fem presents en tots els programes que duem a terme conjuntament amb els tècnics de la diocesana: reforç escolar, habitatge, acollida als temporers, acollida social, acollida d'assentaments, orientació laboral, sensibilització i mediació intercultural. Jo em dedico més a assentaments i temporers.

Com eren aquests assentaments el 2008?

Primer hi havia un assentament grandíssim, a prop del riu, i un altre de més petit de gent de Ghana, a l'altre costat del riu. Vivien en unes condicions tremendes. Va venir una tècnica de Càritas Diocesana de Lleida per orientar els voluntaris, vam conèixer el rector de la parròquia d'Alcarràs, en **Xavi Navarro**, i va venir gent a col·laborar. Pocs, però bons i bones [riu]. Vam

començar a formar-nos com a Càritas, vam començar les classes de castellà, l'acollida, visitàvem els assentaments, els temporers també venien a l'estiu. Això es va fer gran i vam demanar ajuda a Càritas Diocesana de Lleida.

Amb quins recursos van respondre?

Vam començar amb el **Pla Iglú**. L'Ajuntament ens va cedir durant les setmanes més fredes de l'hivern l'habitatge destinat als temporers que tenen un contracte amb els pagesos. Com que estava buit perquè era fora de campanya, ens el deixaven i hi anaven a dormir. Allà vam començar a tenir un contacte més personal amb aquests nois. Quan s'acabava el Pla Iglú i pujava la temperatura, tornaven a l'assentament. Llavors ens vam plantejar què fer: no tenia sentit que anessin d'un cantó a l'altre. Vam començar amb els pisos: vam arribar a tenir-ne tres a Alcarràs. En dos anys, l'assentament gran es va erradicar totalment.

Però n'hi ha d'altres, a Alcarràs...

Actualment queden dos assentaments. Un que és més de temporers: ara a l'hivern hi queda

molt poca gent; el problema és que estan en un lloc privat, darrera d'una fàbrica. Viuen en camions frigorífics. Hem fet processos per erradicar-ho i no es pot. En aquest assentament visitem els nois. Arriben el mes d'abril, molt abans que comenci la campanya de la fruita, entre maig i juny. És una època en què encara fa fred. Se'ls ha d'ajudar amb mantes, roba, menjar. Uns perquè han vingut sense recursos perquè han treballat molt poc; altres perquè venen sense papers i han treballat amb papers d'altres, venen amb l'esperança de seguir treballant. D'altres que envien el que guanyen a la família; treballin o no, aquest és el problema. Generalment, qui treballa molt en la campanya de la fruita, ajuda la família.

A banda d'una manta pel fred, què més els oferiu?

Oferim escolta, orientació, acompanyament. Els fem una entrevista per veure quin procés han seguit, d'on venen, com estan, què pensen fer, si hi ha possibilitats de que treballin. Una tècnica de Càritas Diocesana els feia orientació laboral: els ajudava amb el currículum per demanar feina.

Encara que no trobin feina, es queden aquí?

Es queden els que no tenen papers: saben que en altres llocs tampoc podran treballar. Aquí a vegades treballen tres dies, quan la fruita madura, de cop els demanen si tenen amics que hi puguin anar; si els troben els inspectors, els fan fora. Els que tenen papers venen al principi, per demanar una manta pel fred.

L'assentament fort que ens preocupa és el de la granja. Una granja abandonada on viuen nois que, en el moment de la crisi econòmica, no van poder renovar el contracte i es van quedar sense papers.

Si els volguessin recuperar, què han de fer?

Començar el procés de nou. Tres anys d'estar empadronats i sobretot un contracte de feina que no trobaran per la seva situació personal... A la granja permanentment hi ha gent, però les condicions són terribles. Molts estan alcoholitzats, estan deteriorats físicament i mentalment, hi ha malalties. Fa poc va morir un noi de tuberculosi. La situació d'aquestes persones ens preocupa molt.

Seguiu fent visites *in situ*?

Tenim tres voluntàries que van cada setmana als assentaments, s'arrisquen i han fet una tasca molt bona de convèncer els nois que han de venir a Càritas. Els diem: "Ens interessen les vostres persones, ja sabem que és molt difícil sortir de la situació en què esteu, però hem de buscar solucions, com a mínim a què aspireu, quines possibilitats teniu...".

Hem posat un servei de dutxes, de bugaderia... Es desplacen amunt i avall en bicicleta. N'hi ha que tenen fongs als peus i no poden caminar; els hem d'ajudar d'una altra manera. Però no venen els que més ho necessiten. Pots imaginar-te l'estat en què es troben, el seu deteriorament personal...

És una situació que ja heu denunciat...

Hem fet moltes actuacions per revertir la situació. S'han fet arribat escrits a moltes institucions. Algunes no han contestat. Les que ho han fet, diuen que és un problema de pobresa i no de sanitat... Hem arribat fins al Síndic de Greuges. Però res.

I als pisos?

El procés als pisos és molt bonic. N'hi ha un a Alcarràs d'homes i dos a Lleida, un d'homes i un de dones; i també en tenim dos per famílies a Lleida. Quan els nois surten, tornen alguns perquè ja estan en condicions de trobar un contracte, llavors fan un procés fins que aconseguen la residència. Si els deneguen els papers, veiem quin és el motiu, segons què sigui, té solució. Han anat sortint, gent que ha renovat i segueixen venint a veure'ns i a estar amb nosaltres. És un procés molt bonic. Ajudem amb la documentació, sobretot la partida de naixement, que se'ls ha d'enviar, el passaport, etc. Els que estan en pisos, s'empadronen i quan surten fan un procés... Jo soc voluntària. La meua responsabilitat és amb els pisos de família. A Càritas Diocesana soc la responsable de voluntariat, estic a l'animació de Càritas parroquials...

Acompanyar no és només donar una bossa de menjar o solucionar traves burocràtiques, oi?

No, amb l'acompanyament m'interessa la persona, i quan es crea una relació es van obrint i veus que el problema no és que necessitin una

manta o menjar, sinó que tenen soledat, estan malalts, no els atenen, que és un calvari aconseguir papers... Tot això ha de moure alguna cosa per dins. No ens podem quedar indiferents. I també hi ha la lluita per la sensibilització del poble.

Com a religiosa, en un determinat moment, fa una opció pels més pobres.

El meu compromís és amb el pobre, està clar. Porto cinquanta anys de vida religiosa. Soc química i m'he passat tota la vida fent classes de física, química i matemàtiques a les escoles de la província. Però abans de jubilar-me, vaig demanar reducció de jornada per poder-me dedicar al món social, vaig començar amb **Proyecto Hombre Granada**, després també a **Màlaga**, fins que va arribar un moment que vaig demanar a la provincial de dedicar-m'hi plenament. Vaig deixar les classes quan em faltaven cinc o sis anys per jubilar-me i vaig venir aquí.

Una aposta de congregació?

Fa temps que la **congregació de les jesuïtines** ha derivat de l'ensenyament al camp social.

Per tant, la meva dedicació no és una qüestió personal. Després del Concili Vaticà II la vida religiosa es va renovar i va tornar a les fonts. A la nostra font hi ha una dona senzilla, que no sap llegir ni escriure, a qui Déu demana fundar una congregació d'ensenyament a Salamanca, bressol de la cultura. La dona està marginada a l'època i la mare **Càndida** va anar amb les dones

de servei. Allà on hi havia escoles de pagament, ella n'obria per les que no podien pagar. Era molt sensible a la cultura de la dona, a finals del segle XVIII (1871). Volia una educació per a tot-hom. A l'origen de la congregació està present el món social. Quan demanaven un miracle per beatificar-la dèiem: "Quin altre miracle volen que una dona que no sap llegir ni escriure fun-



di una congregació d'ensenyament al bell mig de Salamanca?”. I aquí estem les Filles de Jesús. Com diu un amic meu, Jesús no va fer opció pels pobres, ell va ser pobre.

També ha treballat en el món de la drogodependència i la reinserció...

A Arrels soc tutora d'un dels nois drogoaddictes; a Proyecto Hombre vaig ser terapeuta. Vaig començar amb el món de la reinserció i m'atreu molt. Jesús el que feia era recuperar les persones. I és el que estem cridats a fer.

Són gent que pateix moltíssim, que té molts problemes, un no es droga perquè sí. El més important és que la persona descobreixi en el fons què el va portar a la droga. I sempre hi ha problemàtiques infantils, d'adolescència,

d'autoritarisme, d'abusos... Cal recuperar les persones en la seva dignitat. I és una feina que m'agrada molt: escoltar, animar, valorar... La persona se n'ha de sortir per ella mateixa, però el procés el viuen dins d'una comunitat, amb educadors que són professionals, amb qui estem en continua comunicació. Els tutors escoltem i fem suport.

Com alimenta aquest compromís en el temps?

Jo porto molts anys de formació, a Proyecto Hombre, Arrels, Càritas... I com a religiosa amb la teologia i el reciclatge continuat. I després tot això ho alimento des de la fe, amb l'oració de cada dia, amb el contacte amb el Senyor. Si tot això no saps des d'on ho fas, o et cremes o et desanimas... El desànim no hi cap a la meva

vida: tinc un compromís, una opció, en primer lloc, per Jesucrist.

I en comunitat?

Les dues cases ens trobem dos cops al mes, i un cop al mes fem recés, per constitucions. A l'estiu, fem 8 dies d'exercicis, recés total. L'últim dia de recés, per situar-me de nou, vaig mirar què tenia pendent, i ho vaig posar en una llista... em sortien 17 punts i comentant-ho al sopar, un jesuïta que sopava amb mi aquella nit em deia: "Maria Dolores no te amontones"... És la meua vida, m'encanta treballar en equip. Mentre pugui estar al servei dels altres, soc feliç.



Jesús Renau ofereix el seu suport per a la pregària

“Estem teixits dels altres, i del Senyor que ens ha teixit, ens acompanya i ens estima”. Aquesta veritat, expressada pel jesuïta **Jesús Renau** en la presentació del seu últim llibre, pot ser un bon resum de la trobada que va tenir lloc el passat dijous 17 d'octubre al Casal Lloïola de Barcelona. Una presentació acompanyada per molt d'amor i estimació per part de les quatre persones que van acompanyar Renau, que es defineixen senzillament per ser amics seus i també de la resta de les persones que van assistir a l'acte.

En aquest llibre, amb el títol *Suport. Per a viure la pregària*, l'autor, amb àmplia experiència en l'acompanyament de persones i col·labora-

dor del web de pregària en català pregaria.cat, ens dona un cop de mà per retornar a l'oració, enmig de la recerca per viure en plenitud una vida que està plena de presses i rutines. A això es refereix **Núria Romay** en el pròleg del llibre: “Necessitem el suport d'un suggeriment, d'alguna clau que obri una nova perspectiva, d'una pregunta a temps o d'una veu amb més experiència”.

Romay, al costat de **Yolanda Vila**, **Màxim Muñoz** i **Ramon Melgosa** van expressar el que ha representat aquest llibre per a ells i també van oferir moltes pinzellades personals de la seva estreta relació durant anys amb Jesús Renau.

Una de les persones convidades definia així l'autor: “Durant les trobades i converses amb Jesús, vaig captant aquesta fascinació per tot el que és humà, pel misteri que habita en el món interior de totes les persones, també per la creació, per la natura, l'amor per la muntanya que compartim... i aquesta passió per l'artesanía fina que és posar paraules (i trobar-les) a la vida, a l'oració”. L'autor, emotiu, feliç i agraït, també emocionat per les intervencions, va tancar la presentació deixant els assistents molt entusiasmats i amb un desig enorme de llegir el llibre.



Enric Benito, fundador de Solius, “bon monjo i bon amic”

El monjo cistercenc de santa Maria de Solius, **Enric Benito**, va morir diumenge als 87 anys. En feia 65 que era monjo, 59 que era sacerdot i va ser prior del monestir des de 1999 fins al 2011. Dimarts vam enterrar un dels fundadors del monestir de Solius. Benito va ser un dels quatre primers monjos juntament amb **Edmon Garreta**, **Jordi Gibert** i **Albert Fontanet**.

El 21 de gener de 1967 va ser, com ell deia, l'inici de “l'aventura”. En l'actualitat són sis els monjos que des de la pregària, el silenci i el treball, segueixen la regla de Sant Benet.

Els veïns de Solius encara recorden el dia de la seva arribada quan de sobte es troben amb quatre monjos que els hi diuen que venen des de

Poblet disposats a fundar un monestir, vivint en comunitat seguint la Regla de Sant Benet però que també desitgen ser acceptats com a nous veïns del veïnat. Així va ser. En el record queden els moments compartits i l'ajuda de tot tipus que varen rebre d'ells.

Sempre he dit que el pare Enric era un bon monjo. Persona que estimava el silenci perquè, com ell deia, el silenci facilita la pregària. Passava llargues estones a la seva cel·la escrivint, ja fossin homilies o posant sobre el paper pensaments i reflexions que després facilitaria a tantes persones que confiaven en ell la seva direcció espiritual.

Persona que escoltava, que comprenia, que es posava en el lloc de l'altre a l'hora d'aconsellar.

Per això, era també bon amic dels seus amics. Era més que un director espiritual, era l'amic a qui amb tota confiança podies exposar els teus neguits, les teves il·lusions, trobant en ell aquella serenor i aquella pau que facilitava la teva disposició a la conversa. Moltes d'aquestes persones es varen fer presents a l'hora d'acomiar-lo.

És el record que em queda del pare Enric després d'haver compartit amb ell quatre anys com a monjo de la comunitat, i haver estat el meu confessor i director espiritual durant molts anys.

El recordatori que varen repartir a la celebració exequial reproduïa un petit text escrit per ell. Diu així: "Tu m'has donat, Senyor, el teu amor en la creu. Jo et dono en la creu de cada dia 'el meu Crist' -en mi- crucificat".

Ha mort en la pau de Crist, per a ressuscitar.

CARLES SÁNCHEZ | [LLEGIR AL WEB](#) 



Véronique Margron: “Cal transformar la crisi de l'Església en mutació”

Una conferència de la religiosa dominica **Véronique Margron**, presidenta de la Conferència de religiosos i de religioses de França ha pronunciat la lliçó inaugural del curs de la Fundació Joan Maragall (FJM). L'acte ha coincidit amb el relleu en la presidència de la FJM que ara ha assumit el físic i poeta **David Jou**.

Margron (Dakar, 1957) ha parlat de les “Crisis a l'Església catòlica. Com ens en podem sortir?”. S'ha centrat en la crisi dels abusos a l'Església, de la qual s'ha mostrat molt crítica, i ha dit que “no és temps de fer moral”, i que l'Església “ha de promoure el lloc de les dones”. Per Margron “cal transformar la crisi en mutació, i cal un canvi d'estil”.

La primera obligació de l'Església és “dessacralitzar la figura del sacerdot, desconstruir el sistema clerical, no per destruir, sinó per inventar una altra manera de fer canviar l'estil de l'Església”, ha proposat que es revisi “l'exercici del poder en el si de l'Església –servei, no poder–; és un moment de veritat”. Per portar-ho a terme, Véronique Margron ha detallat 12 propostes de treballs.

La presidenta de la Conferència de religiosos i religioses de França és llicenciada en Teologia, especialitat Moral, i exdegana de la Facultat de Teologia de la Université Catholique de l'Oueste d'Angers, i col·labora al diari *La Croix* i les revistes *Panorama* i *La Vie*.

Un Centre Cultural Cristià a Barcelona

La Fundació Joan Maragall inaugura el curs 2019-2020 amb el **relleu** a la presidència. El doctor David Jou, membre del Patronat de la FJM des de 1993 i fins ara vicepresident, pren el relleu del doctor **Josep Maria Carbonell**, que n'ha estat president els darrers vuit anys. Jou ha agraït la seva dedicació "intensa i fructífera des dels seus inicis, combinant la seva activitat política amb el seu compromís cristià, social i intel·lectual". "Ha contribuït enormement al dinamisme de la Fundació, tot lluitant en molts fronts per aconseguir-ne un finançament que permetés desplegar, tant com fos possible, els seus objectius de diàleg entre cristianisme i cultura", ha afegit el nou president de la FJM durant l'acte d'inauguració de curs, que ha tingut lloc a l'Aula Magna del Seminari Conciliar de Barcelona, en presència del bisbe auxiliar de Barcelona **Sergi Gordo**.

David Jou, que ha agraït també la confiança del Patronat de la FJM i del cardenal de Barcelona, ha explicat que la Fundació ha tingut un paper molt important en la seva formació, i que la seva aportació -ara com a president- aspira "a

la continuïtat i a mantenir en el possible la intensitat i el nivell d'exigència de l'activitat de la Fundació, un compromís notable i difícil".

"El nou impuls a donar a la Fundació -ha dit David Jou-, d'acord amb les aspiracions i reflexions del Patronat, es basa essencialment en tres punts: potenciar els seminaris de la Fundació i la seva visibilitat pública, accentuar la sintonització amb les preocupacions d'actualitat, i ampliar la seva faceta internacional". Jou ha recordat que la FJM compta amb sis seminaris interns, dedicats a patrimoni sacre, història i religió, comunicació i Església, lectura i interpretació de la Bíblia, desenvolupament integral i doctrina social de l'Església, i ciència i espiritualitat, que estan constituïts per unes 10-12 persones especialment actives en aquestes camps, i "pretenen mantenir-se al dia de les noves tendències i noves preocupacions, anar desenvolupant -en el possible- alguna aportació pròpia, i difondre mitjançant algunes sessions públiques els resultats de ses seves conclusions".

El president de la FJM ha avançat que en el decurs d'aquest curs 2019-2020 donaran més pes a la pàgina **web** -de la qual ja es pot descarregar

gratuïtament els *Quaderns*-, "enriquant-la amb més continguts"; també ha dit que la FJM "vol fer algunes sessions que donin veu a representants molt joves, perquè ens expliquin les seves inquietuds de diversos tipus, i els mitjans digitals a través de les quals les viuen i les propaguen-; incrementarem l'atenció a les arts plàstiques i a la creació d'imaginari per a la representació simbòlica de la temàtica cristiana".

Igualment, David Jou ha remarcat que la FJM enfortirà els vincles internacionals, a través de la participació a Pax Romana, a la Xarxa Europea de Centres Culturals Catòlics, i en l'Acadèmia Europea de les Religions, la qual cosa "estimularà a estar al dia en els corrents internacionals, i a participar-hi i intervenir-hi tant com puguem". Finalment, ha destacat que "perseverarem en la feina editora que fem des de fa anys, tant en la col·lecció de llibres i de *Quaderns*, com en la responsabilitat editorial de la revista *Qüestions de Vida Cristiana*; i també en la idea de promoure i dinamitzar un Centre Cultural cristià prou visible i actiu a Barcelona, amb la participació d'altres entitats culturals relacionades amb l'Església, prenent com a referència -en la mesura de les nostres

capacitats més limitades- els centres culturals dels Bernardins a París, San Fedele a Milà o San Domenico a Bolonya”.

De les activitats del curs 2019-2020, el president de la FJM ha destacat l'Aula Joan Maragall, que se celebrarà el 7 de maig de 2020. Anirà a càrrec de la filòsofa i teòloga **Lucía Ramón** i versarà sobre el tema: “Feministes agnòstiques i feministes cristianes: un diàleg inexplorat”.

Ajut a la formació per a Sergi Castellà

A la part final de l'acte s'ha donat a conèixer l'Ajut a la formació -de 6000 euros- que concedeix la Fundació Joan Maragall, i que ha estat per a **Sergi Castellà Martínez**, amb estudis d'Humanitats i Màster d'Estudis Comparatius de Literatura, Art i Pensament (UPF) i Premi

Extraordinari de Fi d'Estudis (2016). El treball porta per títol “Eixos principals d'interrelació de la recepció lul·lista contemporània i el pensament poètic i religiós”, i que serà dirigit per **Amador Vega** (UPF).

“El meu propòsit -ha dit Sergi Castellà- aspira a descriure quin coneixement del pensament lul·lià tenien al seu abast els religiosos catalans de les tres primeres dècades del segle xx, quan les primeres edicions catalanes modernes tot just començaven a imprimir-se i a distribuir-se, i Lull era retrobat com a escriptor, el primer i millor de la literatura catalana, però també com a referència filosòfica i teològica dúctil per a interpretar el present. Per a poder comprendre amb esperit crític la sensibilitat i la visió del món d'aquests erudits, faré un estudi a fons dels materials bibliogràfics dispersos però con-

servats per biblioteques catalanes i europees, com al Centro Italiano di Lullismo de Roma o al Raimundus-Lullus-Institut de Friburg de Brisgòvia, amb la intenció de poder posar en relació l'estat de les incipients investigacions lul·listes i el pensament religiós pròpiament contemporani”.

“Amb aquest aspecte de la recerca espero poder contribuir al major coneixement d'un període històric, i a posar en valor els fonaments filosòfics que permetrien el ressorgiment de la recepció lul·liana, no només de tall acadèmic sinó també de tipus poètic i creatiu, de la segona meitat del segle xx i de l'actualitat”, ha explicat Sergi Castellà.



Joan-Enric Vives: “Ningú es pot alegrar del dolor que genera la sentència”

Després de la sentència del Tribunal Suprem crec que ningú no pot restar indiferent ni es pot alegrar del dolor que aquesta sentència genera en la societat catalana però sobretot en els líders socials i els polítics condemnats a altes penes de presó i en les seves famílies, que pateixen tant. Per això ens hi hem d'acostar amb respecte, i això vam voler fer amb les nostres reflexions, els Bisbes de Catalunya en el **Comunicat** fet públic aquell mateix dia en què es conegué la sentència.

Sense interferir en les decisions dels tribunals, per dures que poguessin ser, demanàvem valorar la sentència emanada d'un dels pilars d'un estat de dret, amb respecte, per més que

se'n pugui discrepar, apel·lar-la o fins rebutjar-la obertament. Ens permetíem insistir que en l'actual conflicte polític es necessita alguna cosa més que l'aplicació de la llei. És molt important en aquests moments tenir ben present la misericòrdia i la magnanimitat que fan grans els pobles, i recordàvem les belles i sensates paraules del Papa Sant **Joan XXIII** en l'obertura del Concili Vaticà II: “És preferible fer servir el remei de la misericòrdia que no pas empunyar les armes de la severitat; no és precisament condemnant, com cal atendre les necessitats del nostre temps”. Cal l'ardu camí del diàleg real i l'entesa entre totes les parts interessades, amb decisions arriscades, valentes, perquè, des del respecte a les diverses opcions polítiques, es

trobi la concòrdia i la pacífica convivència. Les manifestacions o les accions a favor o en contra sempre haurien de ser pacífiques i respectuoses del bé comú si no volen perdre la seva raó de ser. La violència és inacceptable i cal condemnar-la sempre, vingui d'on vingui. Molts estan dolguts per la duresa de la sentència, i ho volen fer palès, però no han d'oblidar el bé precíus de la convivència i la discrepància pacífica. Convé asserenar-se i reflexionar perquè s'arribi a una solució política dialogada, oberta al futur, i necessitem comprovar que l'Estat adopta gestos de magnanimitat i de generositat per trobar camins de pau social, progrés, reconciliació i concòrdia.

Diverses Entitats d'Església com Justícia i Pau, i altres comunitats, associacions i fundacions cristianes, han volgut deixar clar en un Comunicat que la sentència és un pas enrere per a la resolució del conflicte polític que afecta Catalunya i posa en perill la convivència i la democràcia. Ells **feien** una crida a les institucions po-

lítiques de l'Estat per tal que cerquin una solució jurídica que porti a l'excarceració dels condemnats, que afavoreixi un clima més positiu per afrontar el conflicte polític existent. També demanaven que les institucions i els partits polítics posin fre a la judicialització d'aquesta situació i s'iniciï de manera urgent i immediata un procés multilateral de diàleg polític que permeti avançar cap a una resolució justa, democràtica i duradora.

És cert que hi ha sentiments diferenciats i, sovint, barrejats entre les identitats espanyola i catalana. Tal com han mostrat els esdeveniments dels darrers anys, particularment les diverses eleccions, aquests sentiments es concreten en un ventall ampli d'opcions polítiques diverses sobre la situació de Catalunya en relació a l'Estat espanyol. Convé recordar que els Bisbes de Catalunya sempre hem afirmat que "defensem la legitimitat moral de totes les opcions polítiques que es basin en el respecte de la dignitat inalienable de les persones i dels po-

bles, i que recerquin amb paciència la pau i la justícia".

Finalment els Bisbes demanàvem amb respecte tres coses: que s'apliqui en aquests moments a Catalunya la via de la misericòrdia per tal de desactivar la tensió acumulada aquests darrers anys i ara amb la sentència del Suprem; que es retorni al poble el sentit de futur, amb un horitzó que dissipï la sensació que no hi ha camins per on tirar; i en tercer lloc es tracta de reconstruir, sumant entre tots, una societat justa, solidària, respectuosa de la igualtat de les persones, propera als qui passen necessitat, que eviti el tancament i el localisme. La societat catalana ha de fer emergir les grans energies que posseeix de creativitat i innovació, d'acollida i de foment de l'educació i del teixit cultural i associatiu que la caracteritza.

JOAN-ENRIC VIVES, ARQUEBISBE D'URGELL

-LA VANGUARDIA | [LLEGIR AL WEB](#) 



Un grup de bisbes renova el "Pacte de les catacumbes" per una Església pobre

Seguint les passes d'alguns bisbes del Concili de 1965, un grup de participants al sínode de l'Amazònia van anar diumenge 20 d'octubre a les catacumbes de Domitilla de Roma. L'Església renova, al mateix lloc i amb el mateix esperit, el fort compromís signat el 16 de novembre de 1965, pocs dies abans de la clausura del Concili Vaticà II. El cardenal **Claudio Hummes** va presidir la missa al mateix lloc, el cementiri subterrani més gran i antic de Roma. Per a una Església amb cara amazònica, pobre i serventa, profètica i samaritana.

VATICAN NEWS | [LLEGIR AL WEB](#) (+)



ACNUR i "la Caixa" aconseguixen reduir la mortalitat infantil als camps de refugiats d'Etiòpia

Primers resultats del projecte MOM a Etiòpia que té per objectiu el tractament i la prevenció de la desnutrició en menors de 5 anys, concretament a través de la posada en pràctica d'una intervenció conjunta de diferents sectors. 138.000 infants menors de 5 anys s'han beneficiat d'aquest programa que ha tingut un impacte directe en la millora de la situació nutricional dels infants, amb descensos notables en els índexs de desnutrició severa aguda i global aguda, i que també ha beneficiat mares embarassades i lactants.

OBRA SOCIAL 'LA CAIXA' | [LLEGIR AL WEB](#) (+)



Montserrat proposa reflexionar sobre la mort a joves de 14 a 17 anys

El cap de setmana del 9 i 10 de novembre, nois i noies de 14 a 17 anys tindran la possibilitat de reflexionar a Montserrat sobre què significa la mort i quines actituds podem tenir enfront d'aquesta realitat ineludible. "Pensar bé la mort per no pensar-hi massa" és el lema de la 31a edició d'aquesta proposta pastoral organitzada pel Santuari de Santa Maria de Montserrat des de fa més de 15 anys, en dues edicions anuals. A partir d'un tema concret, moltes vegades nascut de les propostes dels propis nois, se'ls ofereix un espai de reflexió.

ABADIA DE MONTSERRAT | [LLEGIR AL WEB](#) (+)



Pregària pels encausats a l'Església evangèlica de Terrassa
Dg, 20/10/2019 | Diari de Terrassa



Els disturbis a Lleida causen danys a la façana d'una capella històrica
Dl, 21/10/2019 | La Vanguardia



Solsona col·locarà un altar en honor de dos beats claretians
Dm, 22/10/2019 | Regió 7



El portaveu dels bisbes espanyols defensa la Constitució
Dc, 23/10/20109 | Europa Press



El Bisbat invertirà 600.000 euros en restaurar la façana barroca de la catedral de Tortosa
Dj, 24/10/2019 | Ebre Digital



Càritas de Girona demana que li cedeixin pisos buits
Dj, 24/10/2019 | El Punt Avui



Els usuaris sense sostre d'Arrels Sant Ignasi volen 'donar la cara'
Dj, 24/10/2019 | La Mañana



El programa per a gent sense llar de Càritas Diocesana incorpora 28 persones a Figueres
Dj, 24/10/2019 | Diari de Girona

Dilluns 28 d'octubre

- **Aniversari del naixement del Báb.** 19 h. Hospital de Sant Pau - Casa de Convalescència. Barcelona.

Dimarts 29 d'octubre

- **Festa de sant Narcís.** 11 h. Basílica de Sant Feliu. Girona.
- **Respirant la paraula, a partir de 'Diàlegs amb l'Etern', de Mar Galceran.** De 19 a 20 h. Llibreria Claret - Sala Pere Casaldàliga. Barcelona.
- **El profeta Isaïes II.** De 20 a 21 h. Locals parroquials de Santa Maria. Igualada.
- **Aniversari del naixement de Bahà'U'lláh.** 20:30 h. Centre Bahá'í de Barcelona.

Dimecres 30 d'octubre

- **Fragments hebraics.** 19 h. Casa Adret. Barcelona.

Dijous 31 d'octubre

- **Seminari Intensiu d'Iniciació d'Exercicis.** Del 31 d'octubre al 3 de novembre. Cova de Sant Ignasi. Manresa.
- **Persona, societat de masses i comunitat, amb Josep Lluís Vázquez Borau.** 19 h. Seminari Conciliar de Barcelona - Sala Sant Jordi. Barcelona.

Divendres 1 de novembre

- **Worship music training.** Del 1 al 3 de novembre. Casa la Castanyera. El Brull.

- **Vida y muerte según el Ayurveda.** De 12 a 14 h. Església templària de Vallgorguina.

- **Exercicis de Mes a Manresa.** Del 1 al 30 de novembre. Cova de Sant Ignasi. Manresa.

- **Dansa Contemplativa amb Maria.** Del 1 al 3 de novembre. Cosa de Sant Ignasi. Manresa.

- **Concert memòria de l'Àlex, fill de Victoria de los Àngeles.** 19 h. Basílica dels Sants Màrtirs Just i Pastor. Barcelona.

Dissabte 2 de novembre

- **'Canviar el consum per canviar la vida' amb Carles Armengol.** 10:30 h Sala Claret de Barcelona.

- **Cant gregorià i polifonia a Montserrat.** De 10 a 18:30 h. Monestir de Sant Benet de Montserrat. Marganell.

- **Concert d'orgue.** 11:30 h. Basílica de la Mare de Déu de Valldeflors. Tremp.

- **Cap de setmana per agnòstics a Montserrat.** 2 i 3 de novembre. De 12 a 15:30 h. Monestir de Montserrat.

Diumenge 3 de novembre

- **Celebració del Mil·lenari de Sant Amanç, a Sant Martí Sapresa.** 12 h. Anglès.



Educadors i educadores de les escoles i les obres socials [#maristes](#) fent formació inicial en [#protecció](#) a la infància. [#MaristesAra](#) [#Acollida](#) [#Dretsdelinfants](#)



17:21 - 25 oct. 19 des de el Prat de Llobregat, Espanya - Twitter for iPhone



"Què estem fent en cada nivell d'educació per tenir professionals ètic, moral i competents?" es pregunta Carles Monereo a la presentació del llibre "Aprender para transformar" editat per [#EditorialClaret](#) una obra coral escrita pel professorat de la nostra Facultat



18:05 - 24 oct. 19 - Twitter for Android



En Jordi i Tanna Maria són voluntaris de Càritas. Ens varen deixar una cosa molt clara: els pobres no "són pobres", passen per una "situació de pobresa". [@EscolesFEDAC](#) [@caritasgirona](#) [#EscolaPrimària](#) [#EscolaSecundària](#) [#EscolaInfantil](#) [#PassióXEducar](#) [#FedacSaltSolidaris](#)



20:38 - 30 oct. 19 - Twitter for Android



[#TipsSagradaFamilia](#) Recorda que tenim nou horari d'obertura a la Sagrada Família: de novembre a febrer, de 9 a 18 h.

[Autor dels vitralls: Joan Vila-Grau]



15:30 - 25 oct. 19 - Twitter Web App



Aquest vespre participem a la vetlla de reflexió i pregària en solidaritat amb els encausats per l'U d'octubre que se celebra a l'Església [@unida_es](#) de Terrassa



Justicia i Pau SBD i 3 més

21:41 - 19 oct. 19 - Twitter for Android



Our director [@miriamdiez](#) in [#Athens](#) explains the [@BeTheKey](#) _ campaign and the importance of fighting prejudices in media against the other specially migrants in a Policy Forum on [#Migrants](#) and [#Refugees](#)



10:54 - 22 oct. 19 - Twitter for iPhone



El [#pareClaret](#) també va viure moments conflictius i, "en cada circumstància, trobava la manera de proposar l'[#Evangeli](#) a tothom". [#missioners](#) [#enviament](#)



21:19 - 24 oct. 19 - Twitter for Android

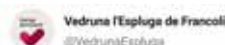


Som U 🙌

Comencem el curs amb presentació del lema per treballar el sentiment de pertinença sense oblidar la diversitat que ens fa ser especials! [#SomU](#) [@SalesianosSMX](#)



3:50 - 25 oct. 19 - Twitter for iPhone



Com a escola arrelada a aquest municipi i que promou i vetlla pels valors, ens solidaritzem amb les famílies afectades per la terrible llevantada. Estem convençuts que entre tots seguirem endavant! [@VedrunaCat](#) [#intensament](#) [#escolacompromesa](#)



17:15 - 24 oct. 19 - Twitter for Android



El dia diferent a [#LaSalle](#) Sant Celoni és una proposta per a Primària que consisteix en organitzar un matí fora de l'escola per afavorir la convivència i el treball dels valors del lema [#imagina](#) / L'alumnat realitza jocs pensats per treballar aquests valors. [#MiraMésEnllà](#)



La Salle Sant Celoni
15:04 - 24 oct. 19 - Twitter Web App



Avui les persones més [#vulnerables](#) han alçat la veu en un acte de sensibilització en defensa dels drets de les persones sense llar amb una flashmob i la lectura d'un manifest teatralitzat per TAGS. [#NinguSenseLlar](#) [#NadieSinHogar](#) [#PonleCara](#) [#Posahicara](#) [#Lleida](#)



SER Ràdio Lleida i 9 més

16:14 - 24 oct. 19 - Twitter Web App



Gràcies al Teaming de la [@CCMA_cat](#) per escollir els projectes de [@serveisolidari](#) en el seu 10è aniversari.



13:42 - 23 oct. 19 - Twitter for Android

CATALUNYA RELIGIÓ



Resum en paper de la setmana | ISSN 2604-7012 | Tota l'actualitat a www.catalunyareligio.cat

Director: Jordi Llisterrí i Boix. **Edició paper:** Laura Mor. **Redacció:** Glòria Barrete i Laura Mor. **Col·laboradors:** Eloi Aran, Ramon Bassas, David Casals, Lucía Montobbio, Alba Sabaté. **Adreça:** Carrer Nàpols 346, 2n E. 08025 Barcelona. **Telèfon:** 674050748. **Correu-e:** info@catalunyareligio.cat **Publicitat:** comunicacio@animaset.cat

Catalunya Religió és una iniciativa de la Fundació Catalunya Religió. **Patronat:** Eduard Ibañez (president), Míriam Díez (vicepresidenta), Carles Armengol, Ignasi Garcia i Clavel, Núria Iceta, Manuel Manonelles, Anna Vilà.

AMB EL PATROCINI DE



ENTITATS COL·LABORADORES

